

Ще взема единъ примѣръ отъ селския животъ, понеже той е по-близо до природата, и ще обясня, защо понѣкога хората излизатъ отъ релситѣ на своя животъ. Единъ младъ селянинъ, много работливъ, става всѣка сутринъ рано, прѣди изгрѣвъ на слънцето, впрѣга воловетъ си, отива на нивата да оре. Гледашъ, колата му добръ стѣкмена, воловетъ му — загладени, грижливо причесани. Той самъ — веселъ, засмѣнъ, тихо си напѣва нѣщо, къмъ живота се стреми. Цѣлъ день до късна вечеръ работи и не се уморява, доволенъ е. Връща се дома си, пакъ веселъ и засмѣнъ, разпрѣга воловетъ, дава имъ храна, прибира колата си и съ радостъ очаква другия день, наново работата си да продължи. Тѣй вървятъ днитѣ единъ слѣдъ другъ, незабѣлѣзано се нижатъ, докато единъ день той срѣща една красива мома и се захласва по нея. Не му се работи вече: сутринъ късно излиза и вечеръ рано се прибира. Колата си напуща, воловетъ невчесани, не се чува пѣсень, нито се вижда усмивка на устата. Ходи захласнатъ натукъ-натамъ, казва: натеглихъ се, не ми се работи вече. На мене ли падна тази сждба, цѣлъ животъ да робувамъ? Досега работихъ, отсега нататъкъ искамъ да си поживѣя. Облича се хубаво, туря калпака на главата си, прѣпасва новъ поясъ на кръста, забожда китка на дрехата си и хайде изъ селото: ту въ тази, ту въ онази улица, докато спре прѣдъ градината на красивата мома и, като войникъ, караули отъ единия край на другия. Послѣ спира за моментъ